

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ използва сѣки сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малъкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣи; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ЗА ВЪСПИТАНИЕТО НА НАРОДИТИ.

I.

Да възпитаи младити момци за народността, таквасъ бѣше опрѣдѣлената работа на възпитаніето между нехристіанскити народи: самата вѣра бѣшенавредъ народна; патриотизмътъ бѣше нѣ само първата отъ длъжностити, нѣ още и нѣтимната и прѣобладагелна мисль. Идеята за отечеството изпълняваше до толкось душата щото най рѣшеніята политически егонизмъ са сподѣляше отъ сѣко лице. Това общо чувство са измѣни споредъ степенята на цивилизація на сѣки народъ и зе отъ тука даже разни черти ако и да изтичатъ тѣзи черти отъ единъ само изворъ.

Между дивити които са скытатъ като ловци, рибари и чергари и които често са съединяватъ въ малки народченца отъ нѣколко стотини лица, пѣтницити сѣ намѣрили опрѣдѣлени жениди между мжжѣ и жени; нѣ въ сѣщото врѣме тѣи ни разказватъ че женскіятъ полъ са притѣснява и прѣзира отъ другіятъ; женити сѣ осѣдени на една тѣжка и непрѣстанна работа, когато мжжѣти минуватъ цѣли дни въ една съвършенна празность и са отнасятъ скотски къмъ женити. Този видъ на животъ и този начинъ на обхождане ставатъ особно въ тѣзи страни които иматъ една висока температура, дѣто е лесно да промисли човѣкъ за прѣхраната на фамилията. Момчетата са научаватъ отъ рано на робство и трудъ а момчетата са хранятъ напротивъ съ чувството за независимость; тѣи не са мжмратъ никоги, тѣи са оставятъ отъ малки на сами-сѣбѣ си, и храната имъ зависа отъ способността имъ, и драгоцѣннити сѣмена на признателността са угасятъ тѣи въ тѣхъ. Онзи който, отъ малъкъ още, и безъ чужда помощ, може да промисля за издржанието си, са осѣща тутакси независимъ. Понеже никакво религіозно вѣрованіе не съществува между тѣхъ, това чувство за независимость не са владѣи освѣнъ отъ тогози който командува интересътъ на племето или идеята за да принадлежи нѣкой на едно общество на което той трѣбува да бѣде готовъ на сѣки часъ за да жертвува дори и животътъ си. За това дивятъ са грижи както да разбуди и да разви въ синовети си това послѣдно чувство тѣи и чувството за независимость. По тѣзи причина, тѣзи народи напечатватъ върху тѣлото на дѣцата си отличителни черти, които показватъ че принадлежатъ на едно какво да е племе; тѣи са мжчатъ още да имъ прѣвръчатъ прѣданіята и пѣснити на плѣмето си; тѣи ги правятъ нечувствителни къмъ болката, и образуватъ ги на лукавство и постоянство въ войната. Споредъ това което видѣхми, нѣи неможемъ да не припознаимъ въ дѣти тенденціи на това възпитаніе наклонността на духътъ ни за да доде на

свободата и нуждата за една община, нужда отъ която и най независиміятъ неможе да са освободи.

Народити които иматъ постоянни жилища, и които сѣ занимаватъ обыкновенно съ земледѣліето сѣ на една по горни степенъ на цивилизація. Забѣлѣзватъ въобще въ тѣхъ една по голѣма дѣятелность, по тѣсни домородни свръски, и една по ясна идея за притѣжаніето; съ този начинъ са развиватъ още въ тѣхъ и други интереси отъ тѣзи които въодушевляватъ народити за които говорихми, и тѣзи интереси трѣбува естествено да подѣйствуватъ върху възпитаніето. При това, не е възможно да разкажемъ точно дѣйствіята които произвеждатъ тѣзи чувства, защото първити пѣтници, и даже най способни изъ тѣхъ, не сѣ обръщали туку-рѣчи вниманіето си върху възпитаніето на тѣзи народи и че тѣи не сѣ говорили за тѣхъ освѣнъ случайно.

ВЪРХУ УЧЕНИЕТО И ВЪРХУ НАУКАТА ЗА ПРѢПОДАВАНІЕ.

II.

Нѣи трѣбува още да обръщамъ вниманіето си върху избираніето на прѣподавателити нѣща или прѣдмѣтити които трѣбува да упражняватъ силити на ученикътъ и които прѣдмети тѣи трѣбува да знаятъ. Безъ съмнѣніе, ако разгѣдами отличителната черта на човѣкътъ, която е една способность за усъвършеніе сѣкоги расяща на умственити и нѣравственити му дарби; нѣи можехми да са опитами да исками да го направимъ способенъ въ сичкити науки и въ сичкити искусства и да му прѣдадемъ сичко което е достойно да са знае; нѣи дѣйствителнѣятъ животъ ще направи скоро да изчезне този хубавъ идеалъ. При сичко това, нѣка испитами човѣшкото естество и нѣка слѣдувами знакови които ни дава: разумътъ, който е една отъ най отличителни му черти, изискува сичкото наше вниманіе; и ходътъ на развитіето му трѣбува да ни води въ избираніето на прѣдметити. Това развитіе ще стане най напредъ чрезъ съглѣжданіето на сичко което ни обиколява; и колкото повече ще обръщамъ, сравнявамъ и отличавамъ съ точность купното и подрѣбното, толкось повече това развитіе ще приближава до съвършенството. Сетнѣ, споредъ както разумътъ са събужда и укрѣпва, дѣйствіето на умственити ни дарби, религіозни и нѣравственити ни расположенія ще породятъ въ насъ идеи които неще иматъ нищо общо съ външнѣятъ свѣтъ. И тѣи прѣданіето трѣбува да спомага естественіятъ ходъ на развитіето на разумътъ; нѣи трѣбува да глѣдами като наша първа длъжность да управлявами вниманіето на ученикътъ върху сичко което пада подъ чувствата ни; и въ сѣщото врѣме да над-

зиравами щото упражненіята на языкътъ да са въртатъ върху сѣщити прѣдмети. Нѣ понеже човѣкътъ разширява сферата на идеити си, нѣ само като слуша да са говори единъ языкъ, нѣ още като научава да познава и да употребява външнити знакове; прочитаніето и писаніето ще са турятъ, безъ противорѣчіе, въ числото на прѣподавателити клонове. Нѣи неможемъ да откажемъ щото да не е нужно, колкото за развитіето на идеити които сѣ независими отъ свѣтътъ и чувствата, да прѣдставлявами на ученицити религіозни и нѣравственити нѣща; сѣще тѣи нѣи трѣбува, колкото за развитіето на умственити дарби, да правимъ разсѣженія върху работити, таквись каквито са прѣдставляватъ въ дѣйствителнѣятъ животъ. Въ тѣзи цѣль вѣтхіятъ завѣтъ и врѣмето ще даватъ на учителътъ едно широко поле за упражненія. Това е което глѣдами като нѣщо за едно първоначално прѣподаніе.

Въ избираніето на прѣподавателити прѣдмети, нѣи сме длъжни сетнѣ да земами подъ вниманіе разни общественни отношенія. Разликата на полътъ не съставя, тя само, това избираніе и измѣненіята които може да земе; нѣи още и нужността въ която са намиратъ повечето отъ хората за да пригрыжатъ еди-какви звание. По многото отъ тѣхъ сѣ повикани да развиватъ една физическа и постоянна дѣятелность, и тѣи трѣбува слѣдователно да управляватъ дарбити на духътъ си къмъ вещественни нѣща. Малкото число само ще има за дѣла да работи за високити нужди на обществото. Нѣи можехми да забѣлѣжимъ още много други причини за да измѣнимъ избираніето на прѣдметити на прѣподаніето; нѣи нѣи ще са задоволимъ съ тѣзи които показахми, като напомнимъ на сѣкиго че образованіето като прави едно общо развитіе, трѣбува още да приготвя ученицити да ставатъ собствени за едно опрѣдѣлено званіе. Ако желаніята могатъ да помогнатъ въ нѣщо, нѣи быхми желали тука, за безпирната полза на обществото, щото сичкити хора да прѣмжтъ, до едно врѣме, сѣщото образование. Нѣи това образование трѣбува по нужда да обръща сичко което може да вдѣхне интересъ въ сѣки човѣкъ който разбира достоинството си и нерачи да остане назадъ. Нѣи ще присѣдинимъ главно на първоначални клонове които показахми по-горѣ, едно точно познаніе на земята, на исторіята на човѣщината, на законити и на произведеніята на природата; най сетнѣ изучаваніето на най съвършенити мрътви и живи языци трѣбува сѣще тѣи да са разумѣва въ тѣзи клонове. Нѣи разбирами доорѣ че не е възможно да опрѣдѣлимъ съвършенно до коя точка това общо развитіе може да отиди, и какво участіе женскіятъ полъ трѣбува да земе

въ него. Нѣка не забравяме че числото на блаженни които могат да са прѣдаватъ свободно на сичко което може да образува и интересува човѣшкиятъ духъ е твърдѣ ограничено; дѣйствително повечето отъ хората сж принудени от'рано да мислятъ за да си намиратъ сръдства за поминѣкъ; отъ тука, за тѣхъ, тѣзи вужда да са затварятъ въ прѣподавателни прѣдмети които да ги извеждатъ на тѣзи цѣль.

ЗА РАЗНИТИ ВИДОВЕ НА ОБЩИТИ УЧИЛИЩА.

VIII.

Учениците, като излизатъ отъ първоначални училища, свършватъ повечето отъ тѣхъ ученіето си. Отъ това врѣме тѣ сж лишени отъ случаятъ да са развиватъ още повече и често тѣ забравятъ онова което сж учили. Сичката имъ дѣтелност са прѣнася отъ то врѣме на механически работи, умственното развитіе остава тукурѣчи на страна, тѣ са намиратъ оставени на обстоятелствата. И тѣ вижда ни са че нищо не бы было по желателно отъ колкото да имама заведения въ които младити момци, които сж излѣзли вече отъ първоначални училища, да могатъ да упражняватъ дарбити на духътъ си, да учатъ това което не знаятъ и да слѣдуватъ ученіята които сж захванали. Ако младити момци не намиратъ тѣзи помощъ, тѣ забравятъ скоро онова което сж учили, и слѣдователно доброто което трѣбува да произвежда училището за сичкиятъ животъ са разваля или сполучва-са само на половина. Нѣй можемъ да са убѣдимъ въ това като видимъ малкото което гражданити знаятъ още отъ онова което сж научили въ училището, ако и да сж богатички. За да унищожимъ сичкити тѣзи лоши сѣтнини, недѣлнити училища ще бждатъ едно добро сръдство; нѣ трудѣтъ не трѣбува да заминува точнити прѣдѣли, и нѣй трѣбува да оставяме на младити момци доста врѣме за да си почиватъ и да са расхождатъ на чистиятъ въздухъ, нѣщо което имъ е много нужно въ годинити на растеніето. Разумѣва са желателно бы было що и въ сѣко мѣсто, колкото малко и да е, да има едно таквось училище, въ което сѣко лице да може да прѣма единъ денъ прѣзъ седмицата нѣколко урока и да са упражнява въ онова което е най необходимо да знае. Въ Англія има много отъ тѣзи училища; има още отъ тѣхъ и въ Германія. Тѣзи училища сж са отворили отъ мжжѣ въодушевени отъ любовтакъмъ доброто; и правителствата трѣбува да улесняватъ основаніето имъ. Общата нѣравнестностъ не може освѣнъ да печели отъ тѣхъ, младити момци не ще оскверняватъ вече господніятъ денъ както виждаме толкось често. Нѣй трѣбува да припознайми тука че никой не ще може да са принуждава за да присѣтствува на тѣзи уроци; нѣ има мѣсто да са надѣваме че доброто ще прѣдолѣи и че никой младъ мжжъ не ще иска да остане назадъ.

ЗА ЦИВИЛИЗАЦІЯТА.

V.

Тѣзи разискуванія и тѣзи общанія прѣдолагатъ че въ инстинктивното убѣденіе на хората, двата елемента на цивилизацията, общественното развитіе и нѣравнестното развитіе сж тѣсно свързани; че при вижданіето на единиятъ човѣшкиятъ

родъ смѣта върху другиятъ. Хората са отпавятъ на туй естествено убѣденіе когато за да подкрѣпятъ или блжскатъ едното или другото отъ двѣти движенія тѣй потвърдяватъ или опровергаватъ сѣдиненіето имъ. Знаймо е че ако можемъ да убѣдимъ хората че улущеніето на общественното състояніе ще са обрни противъ вътрешниятъ напрѣдѣкъ на лицата, нѣй бхми похулили или ослабили прѣвратѣтъ който става въ обществото. Отъ друга страна, когато общаваме на хората улущеніето на обществото по слѣдствие на улущеніето на лицето, нѣй знаймо че тѣхната наклонностъ е да вѣрватъ туй общаніе, и тѣй са прѣвъзможватъ съ него. И тѣ инстинктивното вѣрованіе на човѣщината е очевидно че двата елемента на цивилизацията сж свързани единъ съ други и са произвеждатъ взаимно.

Ако са отправимъ на исторіята на свѣтътъ, нѣй ще получимъ сжщиятъ отговоръ. Нѣй ще намѣримъ че сичкити голѣми развитія на вътрешниятъ човѣкъ сж са обрѣщали въ полза на обществото, сичкити голѣми развитія на общественното състояніе въ полза на човѣщината. То е едно или другото отъ двѣти дѣла което прѣобладава, явява са съ блѣскъ и напечатва на движеніето една особита черта. По нѣкоги, второто дѣло не са развива освѣнъ слѣдъ твърдѣ дълги разстоянія на врѣме, слѣдъ хиляда прѣобразованія, слѣдъ хиляда прѣчки, и дохожда нѣкакъ си за да допѣлни цивилизацията която първото бѣше захванало. Нѣ когато са взрѣмъ добръ въ тѣхъ, нѣй виждаме свръската която ги съединява. Ходѣтъ на Провидѣніето не е подчиненъ на тѣсни прѣдѣли; то не са безпокои да извлѣчи днѣсъ слѣдствието отъ началото което е турило вчера; то ще го извлѣче слѣдъ вѣкове, когато доде часѣтъ; и за да сядимъ полека, споредъ насъ, неговата логика не е по-малко здрава. Провидѣніето има своити леснини въ врѣмето; то върви въ него както боговети на Омера въ пространството; то прави една крачка, и вѣкове са намиратъ изминали. Колко врѣме, колко приключенія, прѣди възражданіето на нѣравнестниятъ човѣкъ отъ христіанството да е извършило, върху възражданіето на общественното състояніе, великото си и законно вліаніе! Нѣ то сполучи: кой може да го откаже днѣсъ?

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНІЕ.

XVI.

Отъ сичкити наклонности, нѣма друга която да изискува едно по голѣмо вниманіе отъ тогози който са занимава съ въспитаніето на дѣцата, както оширеніятъ инстинктъ. Истинната е че развитіето на този инстинктъ става въ годинити когато дѣтето прѣстане да е дѣте; нѣ опитѣтъ ни научава че той може да испрѣвари годинити и че този инстинктъ може да са удовлетвори съ единъ начинъ който е противъ естеството, и потвърдено е че това става сѣкоги въ врѣда на здравіето.

Длжностити на въспитателѣтъ могатъ да са турятъ подъ три главни точки: 1-во да прѣвари злото; 2-о да го открие когато става; 3-о да го изцери.

За да прѣваримъ злото, нѣй трѣбува да знаймо кое е обикновенно началото му, защото лѣжимъ са ако вѣрваме, както още мислятъ много фамилии, че то не съществува освѣнъ защото са распространява

отъ развратността. Не трѣбува да си въобразяваме че сме направили сичко като държимъ дѣцата отстранени отъ извѣстни развратници. Разумѣва са, нѣма нити половината отъ тѣзи които сж подчинени на този порокъ които да сж са повличѣли отъ развратността: по голѣмото число са отвежда къмъ него отъ обстоятелства, по нѣкоги чисто случайни, и може да са прѣдчувствува че много измежду тѣхъ сж подпаднали въ тѣзи манія прѣди даже да са съмнятъ че този порокъ са осажда строго и че той врѣди здравіето. Единъ свѣсенъ управителъ ще знае да избѣгнува сѣкъ случай който може да даде първата идея за този порокъ. Обикновеннити причини които могатъ да го породятъ трѣбува слѣдователно да са знаятъ.

Освѣнъ грѣшкити въ яденіята които критикуваме, именно, начинѣтъ за да ослабимъ тѣлото съ сгорящителни ястїета, съ постелки отъ пера, и съ злочестното снисхожденіе, което позволява на дѣцата да стоятъ сутрина поло заспали и поло-събудени въ леглото; нѣй ще покажемъ още нѣкои навички които трѣбува да са избѣгнужатъ по причина на мѣстното раздраженіе което може да бжде слѣдствието имъ; напирѣтъ, да обличае дѣцата съ твърдѣ тѣсни панталони, да ги люлееме на колѣнити, да позволяме да кръстосватъ краката си когато сж сѣднали, да скриватъ ржцѣти си въ дрѣхити си и прочее. Празнотїята и тѣгата могатъ да са глѣдѣтъ като твърдѣ опасни и като една отъ главнити причини отъ дѣто може да са породятъ пороки за който говоримъ. По тѣзи причина още наказаніето което състои да са затварятъ дѣцата, безъ едно опрѣдѣлено заниманіе, е твърдѣ врѣдително. Нѣй трѣбува да избѣгнуваме сичко което може да докачи срамежливостъта като са шегуваме съ малки голи дѣца; като имъ позволяваме да тичатъ и да са прѣдставятъ прѣдъ нѣкого поло или свѣршенно голи; като ги кѣпимъ съ други дѣца безъ никаква дрѣха. Най сетнѣ нѣй можемъ да поврѣдимъ невинността на дѣцата съ образи и игралца, и даже съ неблагоприятни прѣдпазванія, които служатъ по често да възбуждатъ любопытството на дѣцата и да имъ давѣтъ идеи които не бхж имали безъ това. Нѣй ще покажемъ още като едно нѣщо което трѣбува да са избѣгнува галенїята които си правятъ голѣми лица, даже и родителити, прѣдъ дѣцата; и прочитаніето на книги въ които са намиратъ описанія на любовни сцени, или картини които прѣдставляватъ таквись работи. Нѣй можемъ да покажемъ и други още нѣща врѣдителни за чистотата на дѣцата; нѣ нѣй вѣрваме че казахми доста за да управимъ вниманіето на читателити върху подрѣбностити, които, изпърво, бы могли да са видятъ за маловажни; и нѣй ще свршемъ като заблѣжемъ още че най мирнити дѣца сж тѣкмо тѣзи които трѣбува да са наблюдаватъ отъ най близо. Въ кѣщити дѣто влизѣтъ много слуги, хора които обичатъ да брьщолѣватъ и да са подиграватъ трѣбува да сме бодри; защото колко пѣти не сме виждали дѣца хвърлени въ злочастіето отъ низки същества? Нѣй трѣбува слѣдователно да надзираваме въобще съ вниманіе лицата които сж около тѣхъ.

ЗА ДРАМАТИЧЕСКОТО ИСКУССТВО
ВЪ ТУРСКО.

Театрото учи по-добър от колкото
прави една голяма книга. Волтеръ.

Човѣкътъ е едно любопытно животно и едно
животно любопытно. Нищо не може да са равни
съ промѣненіето на чувствованията му и горъ-
щината на страсти му. Повдѣнъ отъ една не-
наситна нужда за наслаждения, нѣговити желанія
сж безгранични; той иска сичко да знай и сичко
да има. И ако по нѣкоги, като издигне разу-
мътъ си по-горѣ отъ страсти, той съгѣда ни-
щожното си положеніе въ неизмѣримостта на
вселената, безполезността на страданията си, ни-
каквостта на ролата която мысли ушъ че играе
прѣзъ окаянното си съществуваніе, тѣзи минути
минуватъ завчасъ: той не са забавя да развѣй
тѣзи горѣща, трѣскавита дѣятелност която са
вижда да е нѣгова башинія тука доло на земята.
Когато разгѣдами вълненіето на живота му, нѣй
сми очудени отъ безкрайността на случките съ
които е пжленъ той. Най мирніятъ човѣкъ, най
безстрастніятъ има сърдечни вълненія и дви-
женія които сж послѣдуютъ съ една чудна бър-
зина. Какво зрѣлище както критическати часове
въ които подбуденъ отъ нужностити на исклю-
чителни положенія, той развива сичкити си спо-
собности, издига са по-горѣ отъ себѣ-си и по-
казва чрезъ високото самоотвърженіе на чув-
ствата си и чрезъ наивовѣрната енергія на хара-
ктерътъ си, че той има една искра отъ тѣзи не-
измѣрима сила която управля вселената.

Тѣзи е тайността на силната примама която
ни даватъ драматическити прѣдставленія. Въ теа-
трото, нѣй виждаме да са развива прѣдъ насъ въл-
нителното изложение на страданията и болкити, на
паданията и отчаяніята, на радости и наслажде-
ніята съ които е пжленъ човѣшкитъ животъ. Нѣй
които често прѣдлагами да присѣтсвуватъ хора-
та като хладнокрѣвни зрители на приключенія кои-
то знайми че сж измислени нѣй са обладавани отъ
единъ неустойимъ интересъ и осѣщани едно раз-
мърдуваніе което, ако и да е искусно, е равно,
въ отношеніе на силата, съ онова което ни при-
чинява дѣйствителността. Е какъ! и живота не
е ли една драма? Сичко е присторка въ съще-
ствованиято, казахъ нѣкои; кой може да ни под-
твърди че нѣй не сме играчка на единъ миражъ
толкъсь влѣматъ както този който ни изгнѣва
на врѣмени върху сцената? Вѣренъ образъ на
живота, театрото е безъ противорѣчіе, най бла-
городната почивка, най поучителното развеселе-
ніе съ което може човѣкътъ да са наслади за да
си почине отъ трудовети.

Да откажемъ влѣніето което зрѣлищата упра-
вляватъ върху массити, ще рѣче да подпадне-
мъ въ противорѣчіе. Безъ да говоримъ за изрядни
сѣчиненія на които нѣравствениата стойностъ не-
може да са отрече, нѣй намирами въ най смѣш-
нити, въ най никаквити на глѣдъ отломци, една
твърдъ дѣйствителна нѣравствена основа. Не е
ли справедливо да отпадемъ най много на впеча-
тленіето произведено отъ театрални сцени, де-
ликатеціята, пріятността, учтивостта които от-
личаватъ нѣкои народи отъ Европа? Уви! Нѣй
сми направени съ такъви начинъ шото съ най
добрата воля на свѣта, нѣй съгѣждами редко не-
достатѣцити си; театрото като показва смѣшноти
нѣша и като бжска порочити, дава полѣзни по-
ученія въ сжщото врѣме както то служи за у-
чилище на пріятността на языкътъ и тънкостьта
на вкусътъ.

Въ Европа, театрото е станало една отъ най
голямти нужности на общественія животъ. Какъ
става дѣто въ мусуланскити народи и особно
въ турско, то да е едно почти непознато нѣщо
до сега. Между съществено теократическити
народи както сж махометанити, вѣрата играй една
значителна ролъ. За да прѣкъсне сѣко сношеніе
съ обичанти на идолопоклонството, Махометъ на-
печата на вѣрата на която е основателътъ една
строга простота която, като изключява сѣко прѣд-
ставленіе, осжжда подражаніето подъ какъвто об-
разъ и да стане то. Строгостта върху тѣзи точка
отива до тамъ шото възбранено е на сѣки му-
сулманинъ да прави молитвити си въ едно мѣсто
което е украсено съ изображения или статуи. Махо-
метъ и ученицити му като искаха да турятъ
край на поганскити прѣдрасѣдки, издигнаха ед-
на неизбѣжна прѣграда за развитіето на хубави-
ти искусства. Когато подгвѣрдавами че въ Евро-
па изобразителни искусства съставятъ главнити

извори на богатството, нѣй неможемъ освѣнъ да
жялимъ дѣто сме били лишени съ вѣкове отъ то-
зи елементъ на благоденствіе.

За да са повѣримъ върху прѣдмета си, нѣй
ше кажемъ че селацината на нѣравити пропѣр-
чена отъ Пророка не е самата причина дѣто нѣ-
ма театра между насъ. Въ мусуланскити наро-
ди, живота е двоенъ; единъ тайнственъ, скритъ,
дѣто никой нѣма право да погѣдне, и другія
общъ. Страстта са явява най-много въ сношенія-
та на единія полъ съ другія: тѣжко тѣзи интерес-
на чястъ отъ мусуланскія животъ е която, по-
крыта съ едно непропѣнцемо було, избѣгнува отъ
сѣко оцѣненіе. Интимнѣ, чястниѣ животъ, фамил-
скія животъ най сетнѣ, дѣто човѣка са показва та-
къвъ какъвто си е и остава да видимъ най тай-
нити му чувства, този животъ, казвами, не може
да има свидѣтели; сѣки зема въ него учлѣтіето
си както знай, безъ да може едно трето лице да
направи забѣлжкити си. Освѣнъ туй, жената не
прави чястъ отъ обществото; тя нѣ само е строго
исключена отъ него, нѣ тя неможе да са покаже нѣдѣ
съ открито лице. Нѣй виждаме че въ такъви условия
драматическити зрѣлища ставатъ една невъзмо-
жностъ.

При сичко туй, по честити сношенія на Ис-
токъ съ Западъ турихъ на честь ползата на теа-
трото было като развеселеніе, было като учили-
ще за нѣравити. Усилія са направихъ за да са
състави въ турско туй деликатно искусство, нѣ
то имаше толкъсь мжнотіи които трѣбуваше да
са надвѣятъ шото тѣзи които бѣхъ прѣдпрѣли тѣ-
зи работа са отказаха, когато ерменски комеді-
янки помислиха да дадатъ прѣдставленіята си на
турски языкъ. Успѣхътъ задмина сичкити надѣжди
и заслужи насърченіята на най високити лица на
имперіята.

Отъ тридесетъ години насамъ Турція е минала
презъ много опитванія и прѣтрѣла е трудни прѣ-
образованія; ако въ отношеніе на правителството
и администраціята сж са сполучили значителни
слѣдствія, нѣй не са двоумимъ да кажемъ че фа-
милскія животъ е останалъ сжщиятъ: въ туй от-
ношеніе нѣй не сме направили нити една крачка
напрѣдъ, и стоимъ такъвъсь какъвто сме били пре-
ди сто или сто и петдесетъ години. Е добръ, ако
театрото сполучи да земи корени въ нѣравити ни,
то ще бжде знакъ на реформи отъ единъ други
редъ отъ реформити които сж са прѣдпрѣмали
до този день, нѣ отъ една черта много по съще-
ствена.

Когато даже зрѣлищата не бы пнали за насъ
едно толкъсь коренно слѣдствіе както са надѣ-
вами, тѣй не бы заслужили по малко насърченіята
отъ публиката. Между грьжити и безпокойствіята
които помрачяватъ динти му, човѣкътъ неможе да
са помини безъ забавленія. Нѣй имамъ нужда да
намокрями духътъ си въ веселостта за да но-
симъ съ по голямо търпеніе горчевината на сѣдбата
си. Нѣка равнодушнити не го прѣмѣтатъ за зло,
мжчно е да искарами съвършенно криви тѣзи ко-
ито мислятъ че най-добрата чястъ на живота е
тѣзи които посветявами на развеселеніята. Жи-
вота е толкъсь кжсъ и врѣмето толкъсь драго-
цѣнно! каза Жанъ-Жакъ Руссо; живота е тол-
късь болѣзненъ и удоволствіето толкъсь рѣдко!
отговаря д' Алембертъ. Нѣй припознавами че сме
на мѣстѣто на този послѣдній и нѣй питами съ
съ него наедно онѣзи които искатъ да виждатъ
човѣшкити родъ сѣкоги серіозенъ, защо завиждатъ
на хората, които сж опрѣдѣлени единственно отъ
природата да плачатъ и да умиратъ, нѣкои крат-
коврѣмени починки които ги спомагатъ да носятъ
горчевината или непріятността на съществува-
ніето си? (X).

ЗАКОННИКЪ НА НАПОЛЕОНА III.

Изводи отъ разни тайни книги намѣрени въ Тюй-
лери, написани на каталогъ и наредени отъ
единъ бивши еяверъ на бившиятъ императоръ.

I.

Когато имашъ голѣми работи да разгѣдавашъ
съ хората, говори като че вѣрвашъ добродѣтельта
имъ, нѣ постѣпвай съ тѣхъ като че не имъ вѣр-
вашъ тѣзи добродѣтели. (Руе).

Съ смѣлость, духъ и пари, нѣма нищо което
да не можешъ да убѣдишъ. (Де Морни.)

Въ дѣло на любовь, да убожявашъ сичкити жени
е мждростъ; да са привѣржешъ само на една, е
глупостъ. (Генералъ Флори.)

Най доброто сръдство за да сполучишъ въ сич-
ко е често да не бждешъ вѣдженъ за нищо.

(Морисъ Ришаръ.)

По сгодно е да са боятъ хората отъ тебѣ
нежели да та обичатъ. (Канробертъ.)

II.

Мжчете са да убѣдявате другити че имъ ис-
кате доброто за да ви го правятъ сички.

(Князь Наполеонъ.)

Който прави шумъ придобива слава; който пра-
ви добро непродобива нищо. (Базенъ.)

Чинътъ който занимаватъ туря благороднити
жени по горѣ отъ приличіята. (Контеза Теба.)

III.

Не е никакъ нужно да имашъ дарба за да ста-
нешъ прочутъ. (Ніеверкеркъ.)

Съществено е да имашъ двѣ съвѣсти: есте-
ственната и искусната. (Делево.)

За да бжде нѣкой «благодаренъ» отъ тебѣ, ти
трѣбува да са приструвашъ че си същество на
другити. (Януарій Мотъ.)

Хората правятъ повече за тѣзи отъ които са
боятъ нежели за онѣзи които обичатъ. (Емилъ Оливіе.)

IV.

Трѣбува да са показвашъ сѣкоги че слѣдвашъ
една вѣра, общественната прилика го иска. (Дуанлупъ.)

Който иска да владѣй трѣбува да са прави мж-
читель за да не са порабощава, сѣдѣя за да не
са сѣди никогі, джелатинъ отъ страхъ да не бы да
стане жертва. (Лудовикъ Наполеонъ.)

Една млада мома трѣбува да са научи піано,
пѣсни, игранія и даже рисованія и языци; то е
едно изрядно сръдство за да запжлни зестрата и да
си купи единъ по богатъ мжжъ.

(Княгиня Матилдъ.)

V.

Народити са както малкити дѣца; не трѣбува
освѣнъ да ги люлѣишъ малко за да ги присишишъ.
(Лабудей.)

VI.

Мжжътъ може да избере жената която му е
угодна; жената зема господинътъ който я плаща.

(Маргарита Белланжеръ.)

Правото въ теорія; силата въ практика.
(Генералъ Рандонъ.)

VII.

Колкото губи човѣкъ когато е добръ, толкъсь
печели той когато е лошъ. (Едно заптіе.)

VIII.

Както нѣма опасностъ да разсѣрдишъ единъ по-
чтенъ човѣкъ тѣй нѣма сгода и да го задѣлжишъ.
(Піетри.)

Почтенностьта е да внимавашъ да не правишъ
нищо виновато за което да имашъ нѣкои доказа-
телства сръщу тебѣ. (Де Морни.)

Който усвоява «способно» чуждіятъ имотъ си
привлѣча почитаніето на тѣзи даже на които е откра-
дналъ кесіята. (Марешалъ де Сенъ Арно.)

IX.

Истинната роза на сѣдѣята не е да дава прав-
дата, тя е да намира виновати. (Гранперретъ.)

Снисхожденіето е една слабостъ. Може да е
добро и полезно да го проповѣдавашъ, нѣ почти
сѣкоги опасно е да го изпълнявашъ.

(Генералъ Еспинасъ.)

X.

Свободата е произволътъ. (Барошъ.)

XI.

Едно важно и горделиво отнашеніе са зема лес-
но за достоинство. То подчинява най сетнѣ онѣ-
зи които е отвратило. (Грамонъ.)

Трѣбува да водишъ хората нѣ съ гемътъ ко-
гото си ималъ едно врѣме, нѣ съ тогози когото
тѣй имашъ днѣсь. (Пинаръ.)

Когато го иска интереса, можешъ до толкъсь
по добръ да лжешъ безсрамно шото заблуде-
ніето закънува като остарява когато истината ос-
лабява. (Контъ Паликао.)

XII.

Златніятъ синджиръ е най добріятъ отъ сич-
кити. Този който го носи може да го продаде
когато неможе да му служи.

(Начялникътъ на отдѣленіето на тайноти фондове.)

XIII.

Каквото знаешъ не казвай, каквото виждашъ
не осждай за да живѣешъ въ миръ. (Карліе.)

Непокобѣимити вѣроисповѣданія, любовнити вѣ-
чни клѣтви трѣбува да са записватъ на магареш-
ката кожа. (Лерминіе.)

Човѣколюбieto е искусство за да са ползуваш отъ добри чувства на други.

(Единъ директоръ за общо спомаганіе.)

Притѣжанието на имоти придобити незаконно сѣ обаче законни: Притѣжанието струва колкото сенетътъ.

(Троплонгъ.)

Когато правишъ обѣщанія извличашъ повече заслуги отъ колкото когато изпълняшъ онова което си обѣщалъ.

(Императоръ Наполеонъ III.)

XIV.

Който може да прѣска злато и да раздава достоинства нѣма нужда да казва защо прави това.

(Персини.)

Вѣрата е една индустрія за едини тѣхно защото тя е едно убѣжденіе за други.

(Лудовикъ Вейло.)

Безсраміето, стига само да туришъ духъ въ него, е едно изрядно срдство за да успѣешъ.

(Клеманъ Дюверной.)

За да успѣешъ трѣбува да са приструвашъ на единъ слабоуменъ и почтенъ човѣкъ и да не си нити едного нити другото.

(Фортулъ.)

XVI.

Има въ Франція повече низки хора отъ колкото деспоти.

(Жеромъ Давидъ.)

XVII.

Най здравото срдство за да са оставишъ отъ едно искушеніе, то е да паднешъ въ него.

(Роме Факелднъ.)

XVIII.

Способность безъ законность. — Крадецъ. Законность безъ способность. — Оградецъ.

(Де Морни.)

Кражбата не е друго освѣнъ искусство за да прѣвѣсташъ нѣщата отъ едно мѣсто на друго.

(Хосманъ.)

XIX.

Да си отваряшъ очити когато глѣдашъ на доло, да ги затваряшъ когато глѣдашъ на горѣ.

(Единъ съглѣдатель.)

XX.

Да не правишъ никоги ревность, да искашъ сѣкоги.

(Форкзъ де ла Рокетъ.)

НЕСМЫСЛЕННО ЖЕЛАНІЕ.

(Писмо отъ Руссе.)

Прочетохъ въ брой 15-ий на вѣстникътъ ви една статія подъ име: Писмо отъ Руссе, въ която статія виждамъ съчинителътъ ѝ да изразява, между другото, желаніе за опропащеніе на книжвното ни завѣденіе тука; твърди ми са вѣрва че нѣгова милость ще е нѣкой отъ длъжницѣтъ ни, та за туй писаното му са разумѣва повече като да изявява че е станало това сирѣчь че е пропаднало завѣденіето ни. Като ся замислихъ за подлото намѣреніе на този писачъ, доде ми на умъ една твърдъ подобна случка отъ старо врѣме, която благоизволете да послушате.

Единъ царскы сынъ, нехрани-майко ще разберете, твърдъ нетърпеливо желалъ да застѣпи бащиниятъ си тронъ. Баща му былъ човѣкъ въ пълно здравіе, тѣй щото ся прѣдвизжало че има дълго врѣме да живѣй. Нехрани-майко, за да постигне по скоро желаніето си, употребилъ искусство; една вѣчьрь като спялъ баща му, испужда стражѣтъ отпрѣдъ стажта му и я заключя отъ вѣнъ; като свършилъ туй велико прѣдприятіе, нашъ нехрани-майко прѣминалъ нощтъ въ сладостни мечтанія безъ да мисли и съ нетърпѣніе чакалъ деньтъ за да свърши прѣдприятіето си; щомъ са съзорило, той провъзгласилъ че Царятъ (Баща му) умрѣлъ, този слухъ завѣялъ ся распрѣсналъ по цѣлѣтъ царскы дворъ, които чули знаели че бѣдѣщиятъ Господаръ ще е безъ друго Размирку (тѣй было името на нашѣтъ нехрани-майко) за което имали право да вѣрватъ като за наследнически князь и самъ Размирку ся наслаждавалъ съ сладки въображенія, като вѣрвалъ че е спечелилъ вече бащиний си скиптеръ.

Но при сичкіятъ си умъ, нашъ нехрани-майко несмыслилъ че баща му има да ся сабуди, и може да повика, и това което той несмыслилъ, не късно чулъ и видялъ. Два часа слѣдъ минимото извѣстіе, царятъ ся пробужда, и като намира заключена стажтъ си провиква са срдито и му отварятъ, щомъ ся явилъ въ дворѣтъ си, Размирку и привърженциѣтъ негови ся крѣили отъ лицето му и искали да вѣрватъ че е сякѣтъ му! Царятъ като ся научилъ за извѣстеното чудно и дивно дѣло на сына си, оплашилъ ся че сынъ му

е крайно полудѣлъ, за туй заповѣда да го вѣржатъ, придава го на докторыѣ и единъ мѣсець постѣпвалъ като къмъ лудъ, макаръ докторыѣ да искали да го убѣдятъ че сынъ му не е такъвъ лудъ, презъ туй врѣме тей никого не повѣрвалъ.

Но най послѣ като испиталъ самъ царятъ каква е была подлѣтъ цѣль за толкозь ниско извършенитъ дѣла на сына му когато былъ той съ цѣлѣтъ ся умъ, оскѣнилъ го на затворъ вѣчно.

Това тѣй ся извършило отъ царъ-баща къмъ сына; но тѣзи като царска работа твърдъ е далечъ въ сравненіе съ нашата будоша сѣдба, разбира ся. А инакъ тя е цѣло оглѣдало за прозорливѣтъ цѣль на наша хитрю, когото трѣба да земеме пакъ като нашъ еснафъ и за туй пакъ види ся желай да завлѣдѣй, но тѣзи частъ само онъ да работи. Но какъвто и да е, той само като исповѣдава че сме имали и нѣй дрѣбно честолюбіе което опъ ушъ не скрѣпно но явно иска да укаля, за туй именно дрѣбно честолюбіе азъ ви камъ съчинителътъ на статіята «Първа бѣзвѣжа» въ растояніе на двѣ недѣли да яви цѣльта на даденото му публично извѣстіе за книжарницѣтъ ни, и да докаже ако е то истинно; ако въ растояніе на туй врѣме не са обади, вѣрвамъ че вѣй, Г-не Редакторе, ще постѣпите къмъ него като почтенъ вѣстникаръ.

Н. А. Живковъ.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

АНГЛІЯ. слѣдѣющити промѣненія станавъ въ дипломатическата английска служба: Лордъ Бломфилдъ, посланикъ въ Вiena, са оттегля; и заменя са отъ сиръ Адриевъ Бушананъ; сега посланикъ въ Петербургъ; лордъ Лотусъ, сега посланикъ въ Берлинъ, отива за Петербургъ, и замѣстя са въ Берлинъ отъ Г. Одо Руссела, подъ-секретаръ на външнитъ работи.

ГЕРМАНИЯ. Много приказка става въ Берлинъ за едно пѣтуваніе на императоръ Гійома въ Петербургъ. Знаино е че прѣди много врѣме рускіятъ царъ и прускіятъ царъ бѣхъ склучили една тайна погода чрезъ която Руссія са задѣлжяваще да стонъ неутрална въ борбата между Франція и Германия, и да са тури отъ къмъ страната на Прусія, като туку една друга сила доде на помощъ на Франція. Отъ своя страна, Прусія са обѣщаваше на рускіятъ царъ, да му помогне въ источиятъ въпросъ. Нѣ ако императоръ Гійомъ е добръ въ книгити на сегашиятъ руски царъ, той не е добръ въ тѣзи на наследникѣтъ на тронѣтъ, който мрази срдечно сичко което иди отъ Германия и който симпатизува съ Франція. Пѣтуваніето на императоръ Гійома въ Петербургъ трѣбува да има една двойна цѣль: да благодаря рускіятъ царъ за услуги които е направилъ, и да са мѣчи да прилѣсти и царевичъ и да го притѣгле на германската сѣдба. Какво бы са случило ако единъ денъ Руссія са съединеше съ Франція за да нападне на Прусія и да ѝ иска смѣтка за опустошеніята които направилъ въ Франція? Касай са да земе прѣдпазваніята си. Рѣченното пѣтуваніе ще стане къмъ мѣсець августъ, понеже императоръ Гійомъ иска да прѣкара по напрѣдъ нѣколко дни въ Емсъ, Висбаденъ и Хамбургъ.

ФРАНЦИЯ. Избраніята на кандидатити отъ Парижъ и областити за въ народното събрание сѣ повечето републиканци, легитимистити и бонопартистити не сполучихъ нѣдѣ.

«Журналъ Офиціелъ» въ единъ членъ върху германското заниманіе, припорѣчва търпеніето и умѣренностьта като най добрити лѣкове за страданіята които излѣзватъ отъ него; той прибавя че Генералъ Молтъкъ заповѣдалъ на германскити команди да не наказватъ никого безъ рѣшеніето на единъ воински свѣтъ и че

възбранилъ съвършенно глобити и други воински мѣрки. Отъ друга страна, върху оплакваніето на контъ Валдерсей, относительно до подбужденіето което можатъ да направятъ горчивити членове на нѣкои вѣстници, правителството моляло писателити да са въздржатъ отъ сичко което може да раздражня страстити. «Журналъ Офиціелъ» като свършва изразява законна надѣжда че скоро най нетърпимити злѣни ще са свършатъ.

Бунтовницити които са осѣдихъ за да са извадятъ отъ Франція ще са испроводятъ въ Нова Каледонія дѣто фамилиити нѣмъ можатъ да ги придружатъ. Тѣй ще са раздѣлятъ на двѣ категоріи отъ които първата ще са занимава съ сгради, втората съ земледѣліе. Заповѣди сѣ испроводили вече на управителътъ на колоніята за да земе потребнитъ распорѣди за исплненіето на тѣзи мѣрка. Прѣнасяніето на бунтовницити ще стане съ платнени кораби прѣзъ мѣсець юлія. Тѣзи на които поведеніето и задѣганіето бы было удовлетворително ще прѣвѣмъ подаренія на земи които ще работятъ за своя смѣтка. Климатѣтъ на този островъ былъ твърдъ добръ.

ИТАЛИЯ. На 2 юлія (п.) италианскіятъ царъ влѣзълъ тържественно въ Римъ между едно голѣмо въсхищеніе на населеніето. Членове на дипломатическото тѣло присѣтствуваха на обрядѣтъ. Врѣмето было дѣждовно. Офиціалната «Газета» обнародва единъ царски декретъ който отлага събраніето на камарата.

ЕГИПЕТЪ. Една распрія стана между египетското правителство и главиятъ френски консулъ относительно до запираніето на единъ френски подданикъ отъ мѣстната полиція. Консултѣ искалъ удовлетвореніе. Работата была на спогождене.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Извѣстіята които прѣвѣмъ върху здравіето на Аали наша сѣ добри: Н. Высочество ще може подиръ малко да са завърши отъ Еренкуй и да поѣме пакъ важнитъ си служби.

Г. Петъръ Ангеловъ, търновски прѣдставителъ, замѣна онзи вторникъ за Свищовъ. И други прѣдставители са готвятъ да послѣдуватъ примѣрътъ на този нашъ съотечественникъ, по лишенія на срдства за издръженіе. Святіятъ български съборъ покани българскити общини за да земѣтъ мѣрки щото да излѣжатъ още нѣколко врѣме пратенати прѣдставители. Силистретската община е първата която отговори на този патристически позивъ. Нѣй са надѣващи че и други наши общини ще подражатъ похвалния примѣръ на силистретската община.

По царска заповѣдъ, Мехмедъ Ружди паша, министъръ на общити сгради са опрѣдѣли министъръ на правосѣдіето, и Етхемъ паша, министъръ на правосѣдіето, са опрѣдѣли министъръ на общити сгради.

Утрѣ, недѣля, ще стане раздаваніето на наградити въ царскія зипей, подъ прѣдѣдствството на министърѣтъ на общенародното просвѣщеніе.

Пишатъ отъ Одесса че Черноговецѣтъ Петро Металовичъ, който бѣше зель едно врѣме участіе въ смѣщеніята на Ерцеговина и Албанія пристигналъ въ този градъ. Той отива за Петербургъ.

Его нѣкои подробности върху безредицити които станавъ въ Босна. Въ Прѣдоръ писалищата на желѣзнитѣ пѣтища сѣ развалили. Сичкити чиновници избѣгали въ австрійската земя. Двама индженери сѣ убили. Други двама инспектори сѣ ранили. Мутесарифина отъ Банлука испроводилъ войска, и редѣтъ са възстановилъ. Казватъ че тѣзи жалостни работи станали защото промѣнитъ чиновницити на новити желѣзни турски пѣтища.

Извѣстятъ че ходевата са подвила въ Персїя.

Продава са по 20 пари.

Цариградъ, Юнія 30 1871.

ДРУЖЕСТВО НА ТРАМВАНТИ ВЪ
ЦАРИГРАДЪ.

ИЗВЪСТІЕ.

Дружеството на трамванти извѣстѣва пригот-
вителити на храни че то ще прѣме пазрѣжци
за приготвеніе на слѣдующити храни:

7,500 кила нчимикъ

3,600 кантара пльва,

които трѣбува да са прѣдадѣтъ прѣзъ годината
на врѣмена които ще са опрѣдѣлятъ отъ админист-
страціята.

Пазрѣжцити ще са прѣмѣтъ до 15/27 юлія.

Газата 8 юлія 1871.

— Вапорътъ «Евномія» единъ отъ най до-
брити вапори на елипската мореплавателна ком-
панія, който служилъ между островити на Гръція,
като отивалъ за Спеція, до десетъ оки барутъ
който са намиралъ въ вапорътъ избухналъ и туй
избухнуваніе избыло до 120 души. Между мръ-
твити са заблѣзвѣтъ много депутати и търговци
отъ островити на Архипелагъ. Както са вижда,
този барутъ са запалилъ отъ цигарата на единъ
маришаринъ.

— Научавами са че здравіето на Редифъ паша
вдхнувало серіозни безпокойствія на много-
бройните му прѣтели. Н. Прѣвсходительство стра-
да отъ една болка на кракътъ си която са раз-
мугила отъ горѣщиятъ климатъ на Іеменъ.

— Единъ мѣстенъ вѣстникъ извѣстѣва че мно-
го търговци искали да давѣтъ кересте на желѣ-
зниятъ румелійски пѣтъ; нъ вижда са че управле-
ніето на лѣсовити ще са натовари за да дава на
компаніята туй вещество.

— Миналіятъ петѣкъ, Г. Рангабе са завърна
отъ Гръція за да прѣдстави писмата на Султана.
съ които са повиква. Тѣй както е извѣстно, Г.
Рангабе ще отиди на Парижъ за да занимае слу-
жбити си.

— Австрійското министерство ще са събере
въ конференція на 12 юлія (п.) за да разгѣ-
да точкити за присъединеніе на желѣзните турски
и сръбски пѣтища съ Унгарія. Полоофициалните
вѣстници говорятъ въ полза на едно измѣненіе
на конституціята съобразно съ законните жела-
нія на народа.

— Г. Міатовичъ, прѣдставитель на сръбското
правителство са очакува въ Виена за да земе у-
частіе въ министерската конференція която ще
са отвори за присъединеніето на желѣзните тур-
ски и сръбски пѣтища съ унгарскити.

— Споредъ една депеша отъ Виена, Г. Молтъ,
главниятъ германски генералъ, пристигналъ въ Ка-
стейнъ за да направи бани.

— Императоръ Гіомъ отишлъ вчера за Емсъ.

— По слѣдствіето на убійството на единъ
германски съданинъ, прускіятъ командантинъ про-
гласилъ обсадата въ Амьенъ. При сичко че ста-
наха на голѣми издиренія, виноватиятъ неможе да
са намерѣ. — Главните послѣдователи на шенкъ
Ибитъ Амьаръ са прѣдадохъ на воля; и тѣй ал-
жерійското възстаніе съгѣда на свършваніе.

— Въ единъ новъ манифестъ, контъ де Шам-
боръ съвѣтува партизанити да са въздържатъ.
За да са избѣгне сѣка причина на вълненіе, той
промѣня жилището си, нъ като истински послѣд-
никъ на законити царъ, той държи бѣлата знамя.
Общото мнѣніе са успокоява отъ день на день.
На свършваніето на този мѣсець, германскити
войски ще испразнятъ много френски сапджаци.
Сношеніята между Франція и Италія сѣ отъ най
сърдечити.

— По причина на огромното количество раз-
новидни стоки които пристигнали въ пристанищата
на Франція, пародното събрание одобрило по ну-
жда повѣтъ законъ върху данѣцити.

— Мѣлви са че прѣговори са захванали между
Оландія и Англія за отстъпваніето на Гвинея на
тѣзи послѣднѣта.

— Муниципалитетътъ отъ Яшь (Румѣнія) у-
добрилъ единъ адресъ за честитеніе на италиан-
скіятъ царъ по случай на влизаніето му въ Римъ.

— Онзи день, въ недѣля, стана раздаваніето
на наградити въ царскіятъ лицей. Отсъствието на
Великіятъ Визиръ, който е се боленъ, възбрани
естественно словата които трѣбуваше да са при-
кажатъ. Но едно чувство на деликатеція което
ще оцѣни сѣки, прѣсѣдателскіятъ столъ стоя
празенъ прѣзъ обрядътъ. Между високити лица
които присѣствуваха сѣ намираха, между дру-
гити, министърътъ на войната, прѣсѣдателътъ на
държавніятъ съвѣтъ, министърътъ на просвѣщеніе-
то и много други високи чинovníци. Директо-
рътъ и професорити на този лицей са възнагра-
диха за постояннити си усилія чрезъ въхвище-
ніето което владѣше въ събраніето и чрезъ на-
прѣдѣтти направени отъ ученицити които сѣ по-
вѣрени на просвѣтити имъ грижи.

ОФИЦИАЛНО ИЗВѢСТІЕ.

Понеже ставѣтъ сѣкоги жалостни случки на
тѣзи лица които пѣтуватъ въ Европа безъ да
имѣтъ пашапорти, царското правителство вѣрва
за своя длѣжност да покани сичкити онѣзи отъ
поданицити си които бы пѣтували по вѣнъ да
си земѣтъ по напредъ потрѣбніятъ пашапортъ.
Благовѣременно бы было до толкъсь повече за
сѣкого да са съобразява съ туй извѣстіе шото
правленіето на пашапортити като са възстанови
въ сичката си строгость въ нѣкои страни на Е-
вропа, както Франція, пѣтищити които сѣ лише-
ни отъ потрѣпнити пашапорти са праведно при-
сѣдватъ отъ полиціята.